

Sors bona, nihil aliud?

2008-at írunk, és talán soha ennyi évforduló nem zúdult ránk, mint az idén. 1848, 1918, 1938, 1948, 1968 – többek közt. Megannyi fényes és sötét fejezete nemzeti létünk, majd idegen iga alatt görnyedő népünk történelmének. Ám a számok, évfordulók önmagukban mit sem érnek, üzenetük nem sejlik át a történelem szövetén, ha a tanulságokat nem keressük.

Figyelve a politika történéseit, a felszínre törő indulatokat, az ember óhatatlanul elgondolkodik fölötte, vajon miféle náció vagyunk mi, magyarok? Mivel érdemeltük ki a szomszéd népek részéről azt az utálatot, amit egyesek gyakorolnak irányunkban, sugallnak lépten-nyomon? Kérdemeltük-e valamivel is, hogy becsmérítő kifejezéseket kelljen elviselnünk naponta (és az állami médiák tálalásában, a kormány hallgatóságos beleegyezésével) némely szlovák politikusok részéről? Akárhogy is töri az ember a fejét, nem talál elfogadható indokot. Hanem talál egyebet, ami gondolkodóba ejti. Talál például párhuzamot mai bajainkra, elesetségünkre. Arra, hogy az árván maradt gyermeket könnyebb bántani, mint aki mögött ott áll édes szülője. Hadd idézzek **Teleki Pál** miniszterelnök 1920. november 13-án mondott beszédéből (a magyar nemzetgyűlés ezen a napon iktatta törvénybe a trianoni szerződést:

„Ebben a nemzetben életerő van. Ez a nemzet élni akar, ez a nemzet dolgozni akar. Ez a nemzet csak a legutóbbi napokban is megmutatta azt, hogy önmagát fegyelmezni, rendben tartani tudja, és megmutatja ma azt, hogy meg tud érteni olyan érveket is, amelyek – nem a pillanat érdekeiért – a szíven keresztül az észhez szólnak, ahhoz az észhez, amely nem a szív ellen foglal állást, hanem amely ész a hazáért működik. És ez az egyetlen, amiből a demarkációs vonalon túl lévő honfitársaink erőt meríthetnek. Nem meríthetnek másból erőt az ő jövőjükre nézve, nem meríthetnek másból meggyőződést arra nézve, hogy nem vesznek el, mint a mi egyetértésünkéből és a mi megerősödésünkéből. Mert csak egyetértve, összefogva, és az összefogott erőket toronymagasságra emelve tudjuk majd őket is istápolni.”

Ez a néhány mondat kilenc évtized távlatából is feleletet ad napjaink alapvető bajaira. Amikor négy esztendeje, 2004-ben megtörtént az a bizonyos botrányos és aljas népszavazás, amelynek egyik pontja a határon túl élő magyarság jogállásának rendezését, magyarán a kettős állampolgárság megadását célozta, s amikor a félrevezetett, elbutított magyar nép ellökte magától nemzetársait (1 521 143 magyar szavazott igenel, 1 428 736 ember nemmel), elkezdődött a magyar nemzet huszonegyedik századi csúfos története. Azóta sokszor elhangzott-elhangzik a kérdés: mi történt a magyar néppel, hogy hagyja magát ennyire félrevezetni, manipulálni? Hogy képes saját testvérei ellen fordulni? A választ sokan abban a felismerésben vélik felfedezni, hogy amelyik népnek annyiszor megtörik a gerincét, annyiszor legyőzik, megalázzák, mint a mi népünket, előbb-utóbb be kell adnia a derekát. Annak előbb-utóbb ki kell fáradnia, és el kell fásulnia. Azt legázolják az ifjabb, frissebb, feltörekvő népek. Ez a fatalista felfogás azonban sántít, hiszen a fordítottja is igaz. Csak az a nép képes az önbecsülésre, amely vérét hullatta a szabadságáért.

Elvéreztünk 1848 után, mert „a gyáva népek” magunkra hagytak, és ránk szabadították az orosz medvét; szétszabdaltattunk 1918-ban, mert a „békecsinálók” bosszújának mi voltunk az elsődleges célpontja; fellélegeztünk 1938-ban, sajnos, túl rövid időre, hogy annál keserűbb legyen az ébredés; elhittük a mesét 1948-ban, hogy a népirtás nem folytatható állami, fehérkesztyűs eszközökkel.

Amikor 1978-ban (újabb évforduló) az USA-ból hazaérkezett a magyar Szent Korona, az amerikai diplomácia úgy intézte, hogy az átadásnál Kádár János jelenléte ne okozzon zavart. A „puha” oligarcha így távol maradt a ceremóniától. Jelzésértékű, hogy a jelenlegi kormány elnöke is megpróbálta eltávolítani a Szent Koronát a Parlamentből. Lehetséges, hogy a harminc évvel ezelőtti diplomáciai cselekre kellene törekedni nemzetstratégiai vonalon? Hogy ha a nemzet meghatározó kérdéseiről van szó, születik döntés, a kormány, a hatalom maradjon tisztas távolban? Legalábbis addig, amíg tisztességes nemzeti kormánya nincs Magyarországnak? *„Mert csak egyetértve, összefogva és az összefogott erőket toronymagasságra emelve tudjuk majd őket is istápolni.”* – mondta Teleki Pál, akinek szavait úgy fogjuk majd elolvasni, mint a görög drámákat rejtő papi-rusztkeercseket a régészek a Szahara homokja alól. *„Egyetértve, összefogva”* – halljuk az üzenetet, miközben fel kell tennünk a kérdést, hogyan maradhat kormányon olyan magyar emberek gyülekezete, amely kezét emelt a saját nemzetére? Akad-e még egy nép Európában, amely ilyen gyalázatot képes elviselni?

Kövesdi Károly